

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. O. F.**, bývajúceho v B., proti žalovaným **1/ P. 2/ Slovenskej republike**, v zastúpení **Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné nám. č. 13, **3/ Slovenskej republike**, v zastúpení Obvodného úradu v Trenčíne (právneho nástupcu Krajského úradu v Trenčíne), so sídlom v Trenčíne, Hviezdoslavova č. 3, **o zaplatenie 246 385,18 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pod sp. zn. 4 C 28/2008, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 16. decembra 2010 sp. zn. 19 Co 222/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bánovce nad Bebravou uznesením z 11. júna 2010 č.k. 4 C 28/2008-357 zastavil konanie voči žalovanému 3/; žalovanému 3/ nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd uložil každému zo žalovaných 1/ až 3/ povinnosť zaplatiť mu 123 192,51 € majetkovej ujmy s príslušenstvom, vrátane dane z nehnuteľnosti od roku 1991 až do vydania nehnuteľnosti. Podaním z 29. marca 2010 žalobca oznámil, že žalobu proti Slovenskej republike, v zastúpení Krajským úradom v Trenčíne (žalovanému 3/) berie späť. Obvodný úrad v Trenčíne, ktorý sa na základe zákona č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch stal právnym nástupcom žalovaného 3/ Krajského úradu v Trenčíne so späťvzatím žaloby súhlasil. Keďže žalobca vzal žalobu proti žalovanému

3/ späť a žalovaný 3/ so späťvzatím žaloby súhlasil, súd konanie zastavil (§ 96 O.s.p.). O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobcu uznesením z 16. decembra 2010 sp. zn. 19 Co 222/2010 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a žalovanému 3/ nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Preskúmaním veci v odvolacom konaní dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne (§ 219 O.s.p.). Žalobca v podaní z 24. marca 2010 jednoznačne prejavil svoju vôľu, že berie žalobu proti žalovanému 3/ späť, preto súd prvého stupňa správne rešpektoval toto dispozičné oprávnenie žalobcu a konanie po tom, čo žalovaný 3/ prejavil súhlas so späťvzatím žaloby, konanie proti žalovanému 3/ zastavil. Súčasne k námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní ohľadne dispozičného práva v súvislosti s označením nového žalovaného (Obvodný pozemkový úrad Trenčín) uviedol, že týmito sa bude v ďalšom konaní zaoberať súd prvého stupňa postupom podľa § 92 ods. 1 O.s.p. a ohľadne výšky škody postupom podľa § 95 O.s.p. Výrok o náhrade trov odvolacieho konania odôvodnil § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, v ktorom navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Uviedol, že „Okresný súd neuznal navrhovateľovi v konaní nárok jeho vlastnej dispozície o určení žalovaného a o náhrade škody a priori zastaveniu konania voči žalovanému v 3. rade, Krajský úrad v Trenčíne, voči ktorému navrhovateľ stiahol žalobný návrh. Súd nezobral na vedomie pred zastavením konania voči tomuto žalovanému ani len súčasné uznanie takej dispozície navrhovateľa, ktorá bola procesnou podmienkou ďalšieho konania, o ktorej súd vždy rozhodne pred zastavením konania“. „Súčasne navrhovateľ nepovažuje za zmenu svojho návrhu ani určenie odporcu 3) na Obvodný úrad Trenčín, lebo podľa zmien v štátnej správe, právomoci Krajského úradu prešli na obvodné úrady zo zákona zrušením krajských úradov podľa zák. č. 254/2007Z.z.“ Nesúhlasil so záverom odvolacieho súdu, že o vstupe ďalšieho účastníka do konania a o zmene návrhu sa bude zaoberať súd prvého stupňa v ďalšom konaní, nakoľko ním objektívne určenú celkovú škodu nemožno považovať za zmenu žaloby, ale „za určenie celkovej škody, ak odporca pôdu nevydá“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal účastník konania, skúmal, či sú splnené procesné predpoklady pre to, aby bolo možné preskúmať napadnuté rozhodnutie z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, (len) pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Keďže napadnutým je také uznesenie odvolacieho súdu, ktoré nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež so zreteľom na námietku dovolateľa dovolací súd skúmal, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z uvedených procesných väd ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je významné tvrdenie účastníka o tom, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p., ale len zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Žalobca netvrdil, že by konanie v danej veci bolo postihnuté vadou konania uvedenou v ustanovení § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p.; existencia takej vady v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Dovolateľ v dovolaní tvrdí, že mu bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Pod odňatím možnosti pred súdom konať v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu týchto práv dochádza v dôsledku nesprávneho – zákonu sa priečiaceho procesného postupu súdu, ktorým je účastník vylúčený z ich realizácie.

V zmysle § 96 ods. 1 O.s.p. môže žalobca za konania vziať žalobu späť, a to sčasti alebo celkom. Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Podľa § 96 ods. 2 O.s.p. súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní.

Obsahové náležitosti späťvzatia žaloby celkom alebo čiastočne ustanovenie § 96 ods. 1 O.s.p. nestanovuje, z jeho zmyslu však vyplýva, sú nimi tie, z ktorých možno bez pochybností vyvodit', že vyjadruje rezignáciu na pôvodný zámer, aby o žalobe vecne nebolo rozhodované. Späťvzatie žaloby je procesným úkonom žalobcu, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva (teda prejav žalobcu nezanecháva pochybnosti o svojom obsahu a zmysle), že na prejednaní svojej žaloby celkom, prípadne v presne určenej časti nemá záujem a že je uzročený s tým, že o jeho žalobe v tomto rozsahu nebude súdom meritórne rozhodnuté. Z pojmu a povahy procesných úkonov vyplýva, že v sebe zahrňujú istý, spravidla výslovne vyjadrený prejav vôle. Všeobecnou podmienkou procesného úkonu teda je, aby tu bola vôľa určitý prejav urobiť. Procesné úkony sú prejavy vôle účastníkov, ktorých adresátom je súd a ktoré sa týkajú okolností významných pre priebeh a vedenie súdneho konania. Procesný postup súdu sa preto logicky môže vzťahovať len k tomu, čo účastník objektívne vyjadril a nie k tomu, čo prejavil iba zamýšľal. Preto aj každý procesný úkon treba posudzovať z objektívneho hľadiska, to znamená podľa toho, ako bol prejavovaný navonok, nie podľa toho, či medzi prejavovým procesným úkonom a vnútornou vôľou konajúceho je skutočný súhlas.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca reagujúc na výzvu súdu z 14. decembra 2009 (č.l. 330 spisu) týkajúcu sa rozdielnosti označenia žalovaných v jeho podaniach z 1. marca 2003 a 2. apríla 2009, v písomnom podaní z 24. marca 2010 (č.l. 350 spisu) uviedol, že „ 1. svoj návrh v časti proti odporcovi SR v zastúpení Krajským úradom v Trenčíne beriem späť, 2. odporcami navrhovateľa teda sú : 1/ P., 2/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom pôdohospodárstva SR, a 3/ Ministerstvo spravodlivosti SR“.

Z vyššie uvedeného písomného podania žalobcu vyvodil súd prvého stupňa dôsledky v zmysle § 96 ods. 1 OSP dôvodne, lebo v ňom žalobca jednoznačne a bez pochybností navonok vyjadril svoju vôľu, že naďalej nežiada, aby žaloba bola v konaní vecne prejednaná aj proti žalovanému 3/. Z toho dôvodu nie je pravdivé tvrdenie žalobcu uvedené v dovolaní, že „okresný súd neuznal navrhovateľovi v konaní nárok jeho vlastnej dispozície o určení žalovaného“. Súd prvého stupňa právo žalobcu disponovať žalobou rešpektoval a na základe čiastočného späťvzatia žaloby proti žalovanému 3/, konanie proti nemu zastavil. Nakoľko zákonom č. 254/2007 Z.z. o zrušení krajských úradov a o zmene a doplnení zákona č. 515/2003 Z.z. o krajských úradoch a obvodných úradoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 263/2006 Z.z. boli krajské úrady zrušené a ich pôsobnosť vo veci, ktorá je predmetom daného konania, prešla na Obvodný úrad Trenčín, správne súd prvého stupňa v súlade s § 107 ods. 4 O.s.p. pokračoval v konaní s týmto právnym nástupcom, ktorý podaním z 12. mája 2010 (č.l. 355 spisu) vyjadril súhlas so späťvzatím žaloby proti nemu.

Na základe uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nebola postupom odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania proti žalovanému 3/, odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ dovolateľ namieta nesprávnosť právneho posúdenia veci súdmi, treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania

v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Z uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru o procesnej neprípustnosti dovolania žalobcu. Jeho mimoriadny opravný prostriedok preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému 3/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému 3/ náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júla 2011

JUDr. Daniela S u č a n s k á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová